

Nr 18.

Ankom till riksdagens kansli den 28 juli 1914 kl. 5 e. m.

Bevillningsutskottets betänkande i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om arvsskatt och skatt för gåva.

Närvarande: herrar K. G. Karlsson, Nilsson i Bonarp, Hammarström, frih. C. J. Beck-Friis*), Ollas A. Ericsson, Antonsson*), frih. Fleming*), Bäckström, Jespersen*), frih. Palmstierna, Röing. Sandler, Rune, Jeansson i Kalmar*), Källman, Elof Ljunggren*), Roman, Bondeson*), Hamrin och Jönsson i Boa*).

*) Ej deltagit i justeringen av betänkandet.

I en till bevillningsutskottet hänvisad proposition, nr 114, av den 29 maj 1914 har Kungl. Maj:t, under åberopande av propositionen bilagda utdrag av statsrådsprotokoll över finansärenden dels nyssberörda dag dels den 14 mars 1913, föreslagit riksdagen att antaga ett vid propositionen fogat förslag till förordning om arvsskatt och skatt för gåva.

Nämnda förslag finnes intaget i den vid detta betänkande fogade bilagan.

I fråga om motiveringen för förslaget tillåter sig utskottet hänvisa till propositionen.

Det författningsförslag, som genom nämnda proposition förelagts riksdagen till prövning, förebådades redan år 1910 av dåvarande chefen för finansdepartementet, då han den 14 januari inför Kungl. Maj:t föredrog frågan om avlåtande av den kungl. proposition med förslag till vissa ändringar i allmänna stämpelförordningen, som avsåg och ledde till, bland annat, en väsentlig höjning av skattesatserna för bouppteckningsstämpeln. Departementschefen meddelade nämligen vid sagda tillfälle, att under år 1909 inom finansdepartementet påbörjats utarbetandet

Bihang till senare riksdagens protokoll 1914. 7 saml. 15 häft. (Nr 18). 1

av förslag till en författning, däri alla bestämmelser rörande bouppteckningsstämpeln och gåvostämpeln skulle sammanföras. I den skrivelse, varigenom riksdagen anmälde sina beslut i anledning av berörda proposition, anhöll riksdagen, att Kungl. Maj:t måtte, för så vitt hinder däremot ej mötte, till 1911 års riksdag avgiva förslag dels i syfte att åt arvs- eller testamentstagare måtte kunna i vissa fall medgivas anstånd med stämpelskattens erläggande, då boets tillgångar utgjordes huvudsakligen av fastighet med tillbehör eller annan egendom, som ur anståndssynpunkt skäligen borde därmed likställas, dels ock i syfte att förhindra att genom gåva förmögenhet undandroges arvsbeskattning.

Sedermera uppdrog chefen för finansdepartementet, efter den 14 maj 1910 erhållet nådigt bemyndigande, åt särskilda sakkunniga att, bland annat, fullfölja och slutföra nyssnämnda, inom finansdepartementet påbörjade arbete. Den 19 november 1910 överlämnade nämnda sakkunniga betänkande med förslag till förordning om arvsskatt och skatt för gåva.

För 1911 års riksdag framlade Kungl. Maj:t emellertid icke ifrågasvarande förslag i dess helhet utan endast vissa utbrutna delar, vilka sammanhängde med den av 1910 års riksdag beslutade höjningen av bouppteckningsstämpeln. I anledning av vad Kungl. Maj:t sålunda föreslog blevo skatteskalorna i den i stämpelförordningen intagna tariffen reglerade samt i nämnda förordning införda bestämmelser om sammanräknande i vissa fall av gåva med arvslott för arvsskattens bestämmande, varjämte en särskild förordning om anstånd i vissa fall med erläggande av stämpelavgift för arvfallen egendom av riksdagen antogs.

Först år 1913 framlade Kungl. Maj:t det av kommitterade uppgjorda författningsförslaget — med en del mindre ändringar — till riksdagens prövning. Riksdagen förklarade emellertid, att, enär omständigheterna icke medgivit riksdagen att ägna förslaget erforderlig, ingående granskning, detsamma icke föranlett någon riksdagens åtgärd.

Väsentligen enahanda förslag, som sålunda av förra årets riksdag icke blev upptaget till prövning, innefattas i nu föreliggande kungl. proposition.

Efter granskning av detta förslag har utskottet funnit sig kunna tillstyrka detsamma med några få ändringar.

Förslaget har givit utskottet anledning att dels till motivering av de föreslagna ändringarna dels ock för angivande av utskottets ståndpunkt i vissa delar, där ändring icke ifrågasättes, anföra följande.

I skrivelse till Kungl. Maj:t anhöll 1901 års riksdag, att Kungl. Maj:t måtte efter verkställd utredning för en kommande riksdag framlägga förslag till bestämmelser angående arvsskatts utgörande dels för egendom, som utländsk undersåte efterlämnade i Sverige, dels ock för egendom, som svensk undersåte efterlämnade i utlandet, ävensom till de lagbestämmelser i övrigt, som för reglerandet av frågan om arvsskattens föremål kunde finnas erforderliga.

I nämnda skrivelse erinrade riksdagen, att den svenska lagstiftningen saknade bestämmelser om, vilka personer skulle vara underkastade arvsskatt till svenska staten, och uttalade, att från principiell synpunkt sett arvsskatt för samma egendom icke borde utgå till mer än ett land, men att, intill dess internationell överenskommelse kunde uppnås, för varje land måste fastställas de regler, som där ansåges riktiga. Därvid borde i första rummet hänsyn tagas till arvfallen egendoms beskaffenhet av lös eller fast samt egendomens befintlighet utom eller inom landet; varjämte kunde ifrågasättas, huruvida skyldighet att erlägga arvsskatt borde vara beroende på arvlåtarens egenskap av svensk eller utländsk undersåte eller på hans bostad utom eller inom landet. Beträffande fast egendom borde dennas belägenhet inom eller utom landet vara avgörande för frågan, huruvida arvsskatt för densamma skulle erläggas till svenska staten eller icke, och detta utan hänsyn till, huruvida arvlåtaren vore svensk eller utländsk medborgare eller bosatt inom eller utom landet. Vad åter anginge lös egendom, kunde meningarna vara delade. I detta hänseende ansåg sig riksdagen icke utan föregående utredning kunna uttala något bestämt omdöme. Så mycket syntes dock kunna sägas, att, om den lösa egendom, som utländsk medborgare efterlämnade i Sverige, här gjordes till föremål för beskattning, svenska staten ej borde utkräva skatt för sådan lös egendom, som svensk man efterlämnade i utlandet, samt att däremot, om arvsskatt ej utkrävdes för utländsk mans här i landet befintliga lösa egendom, skäl ej förefunnas för svenska staten att avstå från skatt för den lösa egendom, som svensk man efterlämnade i utlandet; och den omständigheten, att ett annat land arvsbeskattade egendom, som svenska staten ansåge sig berättigad att beskatta, kunde ej utgöra tillräckligt skäl för svenska staten att avstå sin beskattningsrätt, men måhända kunde det anses billigt, att i sådant fall det i utlandet erlagda skattebeloppet finge avdragas från behållningen i boet.

Stadgandena i förevarande ämne återfinnas i 3 § av lagförslaget. Enligt detta författningsrum skall arvsskatt utgå:

a) för egendom, som efterlämnats av svensk medborgare eller av utlänning, vilken vid dödsfallet varit eller bort vara här i riket mantalsskriven; dock ej för fast egendom i land, där arvsskatt icke uttages för i Sverige belägen dylik egendom;

b) för här i riket nedlagd förmögenhet, som efterlämnats av annan avliden utlänning än i a) sägs.

Med sådan förmögenhet som i b) omförmäles förstås enligt paragrafen: fast egendom här i riket, egendom, som utgör beståndsdel av anläggnings- eller driftkapital för företag inom riket, samt aktier, lotter eller andelar i sådant företag.

Det faller genast i ögonen, att Kungl. Maj:t i sitt förslag i vissa delar icke följt de anvisningar, 1901 års riksdag lämnade. Beträffande till en början fast egendom innebar riksdagens uttalande anslutning till territorialitetsprincipen, under det att Kungl. Maj:ts förslag under viss förutsättning sträcker svenska statens skatteanspråk utöver det egna landets gränser. I denna punkt innebär förslaget en avvikelse från såväl de sakkunnigas förslag som den proposition, vilken förelades förra årets riksdag. I fråga härom har chefen för finansdepartementet enligt ovan omförmälda protokollsutdrag för den 29 maj 1914 uttalat, att skattefrihet i Sverige för fast egendom i utlandet visserligen borde tillämpas i förhållande till de främmande länder, som i sin lagstiftning tillämpade motsvarande princip, men att sådan skattefrihet icke borde utsträckas att gälla fast egendom i länder, vilka resa anspråk på arvsskatt för fast egendom, belägen utanför det egna landet.

Vad departementschefen sålunda anfört har utskottet funnit vara värt beaktande, och utskottet har sålunda ingen erinran att göra mot förslaget i denna del.

Även i fråga om lös egendom utsträcker enligt Kungl. Maj:ts förslag den svenska statens anspråk på arvsskatt utöver den av 1901 års riksdag antydda gräns. Emellertid är att märka, att bestämmelserna i 3 § kompletteras av vad som stadgas i 30 §. Enligt sistnämnda stadgande ankommer på Konungen att, där skatt enligt förordningen skall utgå för lös egendom, som efterlämnats utom riket, och arvsskatt för egendomen därstädes erlagts, efter ansökan medgiva motsvarande nedsättning i den skatt, som på samma egendom här belöper; dock att vad sålunda stadgats icke skall äga tillämpning med avseende å här i riket nedlagd förmögenhet.

Om sålunda enligt förslaget den svenska staten, ändock den uttager arvsskatt av lös egendom, som utländsk medborgare efterlämnar i Sverige

— nämligen därest utlänningen varit härstädes bosatt — likväl, i strid med riksdagens nyssnämnda anvisning, utkräver skatt även för sådan lös egendom, som svensk man efterlämnat i utlandet, så låter den dock sitt sistberörda skatteanspråk stå tillbaka för det anspråk på skatt för samma egendom, som framställes av den stat, där egendomen efterlämnats. Enahanda förhållande gäller svenskt skatteanspråk på lös egendom, efterlämnad utomlands av här i landet bosatt utländsk medborgare. Härom uttalade de sakkunniga, vilkas förslag i nu förevarande del utan avvikelse upptagits i den föreliggande propositionen, att de trodde sig genom de föreslagna bestämmelserna i huvudsak och så långt, enligt de sakkunnigas mening, hänsynen till den svenska statens intresse i ifrågavarande avseende medgäve, hava följt den av riksdagen givna anvisningen, om än förslaget icke kunnat till bokstaven ansluta sig till densamma.

Utskottet, som funnit sig kunna biträda Kungl. Maj:ts förslag i denna punkt, har emellertid icke velat underlåta att erinra om vad i frågan tidigare förekommit.

Den befogenhet att medgiva avdrag för till utländsk stat erlagd arvsskatt, som enligt 30 § skall tillkomma Konungen, avser enligt förslaget, såsom nämnt, endast lös egendom. Då nu samma förslag innebär, att under viss förutsättning även fast egendom i utlandet skall kunna bliva föremål för arvsskatt till Sverige torde enahanda skäl, som tala för möjlighet till avdrag i fråga om arvsskatt för lös egendom, böra föranleda, att befogenheten för Kungl. Maj:t att medgiva sådant avdrag utsträcker att omfatta även de hithörande fall, då arvsskatt skall utgå för fast egendom, som efterlämnats utom riket. Med anledning härav har utskottet ansett, att ordet »lös» framför »egendom» i första satsen i 30 § bör utgå.

30 §.

I 6 § av förslaget finnas sammanförda bestämmelser rörande beräkning av värdet å olika slag av tillgångar i dödsbo, bestämmelser, som i det hela motsvara dem vilka i gällande stämpelförordning återfinnas i olika punkter under 8 § A). I en av de i berörda hänseende föreslagna bestämmelserna har utskottet ansett sig böra ifrågasätta en ändring.

6 §.

I punkt 8 av nu gällande föreskrifter stadgas bland annat:

Aktier, lottbrev, obligationer och andra därmed jämförliga värdehandlingar må icke beräknas till lägre värde än det, som därå vid dödsfallet var det i allmänhet gällande.

Motsvarande bestämmelse i den nu föreslagna 6 § avser endast sådana värdehandlingar, som noteras å inländsk eller utländsk börs, och har sålunda erhållit en snävare omfattning än den nu gällande. Då detta icke synes vara påkallat, har utskottet ansett punkten böra utvidgas att avse jämväl icke börsnoterade värdehandlingar. För dessa har det under normala förhållanden påräkneliga priset synts böra vara bestämmande för värdesättningen. I anslutning härtill föreslår utskottet en ändrad avfattning av punkten.

13 §.

Genom 13 § regleras, med hänsyn till dödsbos fördelning i arvsandelar för arvsskattens bestämmande, de fall då genom testamente är förordnat att en person eller flere, var efter annan, skola erhålla nyttjanderätten till egendom samt att äganderätten till densamma, när nyttjanderätten eller nyttjanderätterna upphört, skall tillkomma testamentsgivarens då levande arvingar. Enligt paragrafens bestämmelser skall vid testators död endast värdet av nyttjanderätten beräknas såsom tillgång i boet efter denne; värdet av nyttjanderätt, som på grund av innehavares dödsfall övergår till ny innehavare, beräknas såsom tillgång i den avlidne innehavarens bo; likaså skall äganderätten anses såsom tillgång i den siste nyttjanderättsinnehavarens dödsbo. Då Kungl. Maj:ts förslag bibehåller den nu gällande ordningen, enligt vilken dödsbo skall förskjuta all arvsskatt för egendom, som tages i beräkning såsom tillgång i boet efter avliden person, åligger det sålunda enligt förslaget dödsbo efter avliden nyttjanderättsinnehavare att förskjuta arvsskatt, som belöper på egendom, vilken övergår till ny nyttjanderättsinnehavare eller ny ägare.

13 § omfattar även sådana fall, då enligt testamente nyttjande- eller äganderätt skall tillträdas vid annat tillfälle än förre innehavarens frånfälle. I sådana fall åligger det enligt 39 § den skattskyldige att inom tre månader efter det skattskyldighet inträtt till Kungl. Maj:ts vederbörande befallningshavande avgiva deklaration till ledning vid skattens bestämmande. Deklarationen skall innehålla uppgifter om, bland annat, namn och hemvist för den, från vilken egendomen övergått, skyldskapsförhållandet mellan denne och mottagaren samt egendomens beskaffenhet och värde.

Med avseende å de i denna del föreslagna bestämmelserna anförde de sakkunniga (propositionen sid. 52) — vilkas förslag i 13 § Kungl. Maj:ts upptagit — att någon svårighet att tillämpa dem näppeligen syntes vara att befara, samt att statens rätt att erhålla skatt av varje testamentstagares andel av kvarlåtenskapen i förhållande till dess värde för testamentstagaren syntes genom dessa bestämmelser hava erhållit de garantier,

som under föreliggande omständigheter kunde anses erforderliga och lämpliga, på samma gång som skattskyldigheten överflyttades på de personer, som rätteligen borde träffas av densamma.

Erinrande om vad kommitterade sålunda anført, uttalade statskontoret i sitt över de sakkunnigas förslag avgivna utlåtande den meningen, att, även om statskontoret måste giva de sakkunniga rätt uti deras uttalanden därom, att statens rätt blivit genom de föreslagna bestämmelserna tillgodosedd på bästa sätt, det dock syntes statskontoret, som om man i vissa fall gått väl långt i sina krav på skattebeloppes förskotterande av dödsbon efter nyttjanderätts- och avkomsttagare. Rättmätigheten av att pålägga ett sådant dödsbo skyldighet att förskjuta det på äganderättsvärdet belöpande skattebeloppet syntes kunna starkt ifrågasättas. För att icke tala om de fall, där nyttjanderätten måhända varit den dödes enda eller åtminstone huvudsakliga tillgång, komme det nog ändå ofta att inträffa, att det bleve förbundet med stora, mången gång öövertvinneliga svårigheter för dödsboet efter en nyttjanderättsinnehavare att åstadkomma det penningbelopp, som erfordrades för den på äganderätten belöpande arvsskatten. På grund härav och då genom det av de sakkunniga föreslagna deklarationsförfarandet en utväg öppnat sig att, utan större risk för staten, eftergiva anspråket på skattens förskotterande av nyttjanderättsinnehavares dödsbo i de fall, som i 13 § angivas dels i sista punkten av första stycket och dels i andra stycket, hemställde statskontoret, att nämnda paragraf måtte ändras i syfte att göra skattskyldighet för efterföljande nyttjanderätt ävensom för äganderätt beroende på deklARATION. Från statskontorets beslut i denna punkt var en ledamot skiljaktig.

De betänkligheter, statskontoret uttalat mot bestämmelserna i 13 §, finner utskottet förtjänta av beaktande. Och även andra olägenheter än den av statskontoret framhållna torde åtminstone i undantagsfall kunna följa av nämnda bestämmelsers tillämpning. Sålunda skulle det för dödsbo, som förskotterat skatten för nyttjanderättsinnehavare eller ägare, kunna tänkas möta svårigheter att utfå skatten av denne, då det nämligen icke lär kunna anses utan vidare klart, vilka medel som stå boet till buds för tillvaratagande av dess rätt till utfående av förskjuten arvsskatt. Det förtjänar ävenledes uppmärksammas, att i fall då boet vore insolvent det till äventyrs kunde vålla staten svårigheter att utfå skatten direkt av den nye nyttjanderättsinnehavaren eller ägaren.

Om utskottet trots de framhållna betänkligheterna mot de av Kungl. Maj:t i 13 § föreslagna bestämmelserna icke velat ansluta sig till statskontorets ändringsförslag, beror detta på följande omständigheter.

De anförda betänkligheterna i fråga om 13 § rikta sig tydligen emot tillämpningen på de i nämnda paragraf angivna fall av principen, att boet skall förskottera arvsskatten. Då man söker bedöma, huruvida betänkligheterna äro av den art, att de böra påkalla ändring i de föreslagna bestämmelserna, finner man, att liknande svårigheter vid tillämpningen av nämnda princip som de av utskottet och statskontoret angivna kunna tänkas uppstå även i andra än 13 §:s fall. Så snart enligt testamente *viss* egendom skall tillfalla någon, som icke tillika är delägare i dödsboet, kan det för dödsboet bli förenat med svårigheter att åstadkomma det på ifrågavarande egendom belöpande skattebeloppet eller att, om detta anskaffats och erlagts, utfå ersättning för förskottet av den i sista hand skattskyldige. Även i sådana fall kan vidare tänkas, att boet är insolvent och att garantien för staten att utfå arvsskatten för nyttjande- eller äganderätten därigenom reduceras.

Det förhåller sig följaktligen så, att vid tillämpningen av den i vår arvsskattelagstiftning sedan gammalt härskande principen om boets skyldighet att förskjuta arvsskatten kunna uppstå vissa olägenheter, vilka i 13 §:s fall träda särskilt skarpt i dagen.

Emellertid lär tillämpningen av ifrågavarande princip i nu gällande omfattning icke, såvitt utskottet har sig bekant, hava medfört några avsevärda olägenheter. Och man torde därför måhända kunna förvänta, att densamma även å det här föreslagna utsträckta giltighetsområdet skall kunna med fördel tillämpas. I varje fall lära olägenheter icke vara att befara annat än i undantagsfall. Härtill kommer att den av statskontoret anvisade utvägen att utsträcka deklarationsförfarandets tillämpning till nu ifrågavarande fall icke synes utskottet nu böra beträdas. Enligt Kungl. Maj:ts förslag kommer deklarationsförfarandet till användning på arvsbeskattningens område endast i sådana fall, där ingen domstolsåtgärd förekommer, till vilken stämpelskyldighetens fullgörande kan anknytas och där förfarandet sålunda i varje fall bereder staten en säkerhet för skattens utfående, som den nuvarande lagstiftningen ej giver tillfälle till. I betraktande därav att nämnda förfarande på detta område är en nyhet, om vars fiskaliska värde man har svårt att på förhand bilda sig en föreställning och som dessutom, på sätt framhålles i det ovan åberopade statsrådsprotokollet för den 14 mars 1913, behöver sin tid för att intränga i folkmedvetandet, har utskottet funnit välbetänt att icke nu utsträcka dess tillämpning utöver det naturligt begränsade området av de fall, där ingen domstolsåtgärd kan anlitas för beredande av fiskalisk säkerhet.

Utskottet vill emellertid uttala den förvissningen, att Kungl. Maj:t

i anledning av vad utskottet vid denna punkt anført skall ägna särskild uppmärksamhet åt frågan, huruvida de farhågor, åt vilka utskottet givit uttryck, komma att, vid tillämpningen av ifrågavarande bestämmelser, besannas, och att Kungl. Maj:t icke skall underlåta att i så fall förelägga riksdagen de förslag till ändringar vare sig i förordningen om arvs-skatt och skatt för gåva eller eljest, vilka kunna finnas påkallade.

Åt 25 §:s bestämmelser har utskottet ansett lämpligen kunna givas den något överskådligare avfattning, som utskottet föreslagit. 25 §.

Den omläggning av *gåvobeskattningen*, som förslaget innebär och som innefattas huvudsakligen i tredje kapitlet, har utskottet funnit sig böra biträda. De enda ändringar utskottet i fråga om skatt för gåva ifrågasätter gälla dels utvidgningar på ett par punkter av de från regeln om skattskyldighet för gåva upptagna undantagen dels en något preciserad avfattning av en bestämmelse i 32 §. 3 kap.

Sistnämnda paragraf upptager de subjektiva undantagen från nyssnämnda regel, under det att 33 § i huvudsak reglerar undantagen från den objektiva skattskyldigheten. I 32 § uppräknas såsom undantagna från skyldighet att erlägga skatt för gåva, bland andra, föreningar och andra sammanslutningar, som, utan att hava till ändamål att genom ekonomisk verksamhet tillgodose medlemmarnas ekonomiska intressen, fullfölja övervägande religiösa, välgörande, politiska, sociala, vetenskapliga eller konstnärliga syften eller avse att främja handel, industri eller övriga näringar inom landet. I fråga om de i motsvarande paragraf i de sakkunnigas förslag upptagna undantagen — vilka i nu ifrågavarande del voro desamma som nyssberörda, av Kungl. Maj:t nu föreslagna — framhöllo de sakkunniga i sitt betänkande (sid. 91), hurusom det kunde bliva föremål för tvekan, huruvida icke andra institutioner och sammanslutningar än de föreslagna kunde vara berättigade att komma i åtnjutande av enahanda skattefrihet som för dessa blivit föreslagna. De sakkunniga hyste dock den uppfattningen, att med den lydelse paragrafen erhållit ramen för skattefrihet gjorts så vid, att alla gåvor, som gäves till främjande av ett för samhället såsom helhet behjärtansvärt ändamål, bleve undantagna från ifrågavarande skattskyldighet. Och de sakkunniga förklarade sig hålla före, att, då i tvivelaktiga fall prövning av rätten till skattefrihet komme att äga rum, den prövande myndigheten med ledning av de angivna allmänna synpunkterna skulle komma till ett resultat, som överensstämde med förslagets anda.

Utskottet delar den av de sakkunniga sålunda uttalade uppfatt-

ningen om den önskvärda tolkningen av ifrågavarande bestämmelser, men hyser tvekan, huruvida deras avfattning lämnar fullt stöd åt en sådan tolkning. Det torde till exempel få anses osäkert, huruvida enligt de föreslagna bestämmelserna föreningar, som fullfölja folkbildnings-syften, böra fritagas från skatt för gåva. För att tydligare uttrycka undantagens avsedda räckvidd har utskottet ansett till de uppräknade syftena böra fogas jämväl »eljest kulturella».

Åt den i paragrafens senare avdelning under b) föreslagna bestämmelsen, enligt vilken skatt för gåva skall utgå då den givna egendomen är för all framtid eller viss tid förbehållen vissa familjer eller bestämda personer, har utskottet sökt giva en avfattning, av vilken tydligt framgår, att skatt för gåva skall utgå även där endast en del av avkastningen är på angivet sätt förbehållen, men att skatten i sådana fall skall utgå endast i den mån dylikt förbehåll gjorts.

I fråga om den i 33 § under c) upptagna bestämmelsen, enligt vilken från gåvoskatt undantages »annan gåva, vars värde icke överstiger tvåtusen kronor», framhöll enligt statsrådsprotokollet den 14 mars 1913 dåvarande chefen för finansdepartementet, hurusom med denna begränsning av skattskyldigheten för gåva avsåges att från skatteplikt undantaga gåvor av mindre värde.

Departementschefen anförde vidare: »En sådan gräns måste ju bli va mer eller mindre godtycklig. Just med avseende härå och frågans egen ömtålighet torde ej blott klok försiktighet utan även nödig hänsyn till de skattepliktiga själva bjuda att sätta gränsen hellre något för högt för ett eller annat speciellt fall än att genom en snäv begränsning under skatten draga ett stort flertal gåvor, som, jag skulle vilja säga, icke äro av skattepliktig natur.

Sammanläggning av gåvor, givna under viss kortare tidrymd, är ur skattesynpunkt nödvändig till förekommande av skattens ineffektivitet. Men denna sammanläggning har dock därjämte den skuggsidan, att ett antal mindre gåvor, givna utan syftemål att undandraga staten skatten, falla inom gåvoskattens räckvidd. Enligt kommitterades förslag skulle gåvor, givna av samma givare under loppet av två förlöpande år, gå i skatt, om gåvornas sammanlagda belopp uppginge till 1,000 kronor.

En något högre gräns skulle helt säkert göra skatten, redan på förhand impopulär, lättare att fördraga, utan att statens fiskaliska intressen genom gränsflyttningen komme att bli va i nämnvärd mån lidande. Man får nämligen icke förbise, att vid gåvor, varom här är fråga, dock väl i allmänhet skyldskapsförhållandet mellan givare och

gåvotagare åt den senare medför förmånen att behandlas efter billigaste skatteklass. Till dessa skäl för uppflyttning av skattegränsen komma därjämte andra icke mindre vägande. Understöd, som lämnas närstående eller andra till levnadsuppehälle, torde väl ofta nog överstiga 500 kronor om året. Skulle nu dylika bidrag icke utgå i form av periodiskt understöd, bleve gåvotagaren genom sammanläggningen av gåvor skattepliktig för bidragen. Och dylika fall äro helt säkert icke sällsynta. Sådant skulle nämligen föreligga, så snart givaren vore i den ekonomiska ställning, att han varken kunde eller ville, vare sig tyst eller uttryckligt, utfästa sig till årligt understöd, utan gäve av sina inkomster i mån av tillgång.

Med avseende å vad jag sålunda anført, synes det mig, som om det skattefria maximum borde bestämmas till åtminstone 2,000 kronor.»

Vad departementschefen sålunda anført har synts utskottet giva gott stöd för en ytterligare höjning av den skattefria gränsen, vilken utskottet ansett böra sättas till tre tusen kronor.

Enligt 37 § skall skyldskapsförhållandet mellan givare och gåvomottagare läggas till grund för beräkning av skatt för gåva. 38 § innehåller emellertid bestämmelse om att de i, bland andra, 25 § i fråga om skatt på grund av arv eller testamente meddelade bestämmelser skola i tillämpliga delar gälla beträffande skatt för gåva. Då enligt sistnämnda paragraf skyldskapsförhållandet mellan tillträdande och föregående innehavare i vissa fall skall vara bestämmande i förevarande avseende, torde för ernående av full överensstämmelse mellan de bägge olika föreskrifterna 37 § böra erhålla en något ändrad avfattning, var- till utskottet uppgjort förslag.

37 §.

Den av utskottet föreslagna ändringen i 41 § avser endast rättelse av ett tryckfel.

41 §.

I 46 § regleras, bland annat, skyldigheten att erlægga skatt i de i 12 § omfördälda fall, då någon — eller flere personer, var efter annan — erhållit nyttjanderätt eller rätt till avkomst eller annan förmån av egendom, men äganderätten därtill har tillfallit annan. För sådana fall fastställer enligt förslaget förevarande paragraf, att ägaren genast skall utgiva vad av skatten å äganderätten belöper, fastän tillträdet av egendomen sker senare.

46 §.

Det har synts utskottet kunna leda till obilligheter att ålägga ägaren att genast utbetala skatten för en egendom, som han, enligt

testamentet, kanske först i en ganska avlägsen framtid skall äga tillträda och av vilken han måhända aldrig kommer i besittning. Utskottet har i stället ansett, att de för närvarande i 14 § stämpelförordningen upptagna bestämmelserna här böra komma till tillämpning, och har därför i förevarande del velat ändra avfattningen av 46 § till överensstämmelse med nämnda nu gällande bestämmelser.

*Övergångs-
stadgandet.*

I det föreslagna övergångsstadgandet föreskrives, bland annat, att vad i författningsförslaget stadgas därom att vid beräkning av skatt för gåva hänsyn skall tagas till vissa tidigare gjorda gåvor, icke skall äga tillämpning å gåva, som fullbordats före den 16 april 1913 eller den dag, då proposition i ämnet förelades 1913 års riksdag. En så utsträckt retroaktiv verkan av ifrågavarande bestämmelser har utskottet icke ansett sig böra tillstyrka. Däremot har utskottet icke hyst några betänkligheter mot att låta verkningarna i förevarande hänseende sträcka sig tillbaka till den dag, då förevarande proposition överlämnades till riksdagens kamrar, eller den 10 juni 1914.

Under åberopande av vad utskottet sålunda anfört får utskottet hemställa,

att riksdagen, med förklarande att Kungl. Maj:ts förevarande proposition med förslag till förordning om arvsskatt och skatt för gåva icke kunnat oförändrad bifallas, måtte antaga samma förslag med de ändringar, utskottets härvid såsom bilaga fogade författningsförslag utvisar.

Stockholm den 27 juli 1914.

På bevillningsutskottets vägnar:

K. G. KARLSSON.

Reservationer:

i fråga om skatt för gåva:

av friherre *Fleming*, som anförde:

Uti skrivelse den 22 april 1910 har riksdagen med anmälan om sitt beslut angående vissa ändringar i stämpelförordningen (de nuvarande skatteskalorna för bouppteckningsstämpel) tillika anhållit, bland annat, att Kungl. Maj:t ville avgiva förslag i syfte att förhindra att genom gåva förmögenhet undandrogen beskattning.

Det torde därvid aldrig hava varit riksdagens mening att få en *ny beskattningsform*, grundad på principen att alla gåvor skola underkastas skatt till staten.

De för frågans utredning tillkallade kommitterade hava emellertid funnit enda sättet att lösa frågan vara »att skatt på gåva utan inskränkning till vissa slag av gåvor bör i vår lagstiftning bibehållas som princip samt att härifrån undantag ur två olika synpunkter böra stadgas».

I sådant avseende innehåller kommitterades förslag likasom den kungl. propositionen undantag dels ifråga om den objektiva skattskyldigheten, § 33, dels ifråga om den subjektiva, § 32.

Härvidlag torde först böra framhållas det i viss mån vilseledande i kommitterades uttryck att skatt på gåva utan inskränkning bör i lagstiftningen *bibehållas*, då nuvarande stämpelförordning stadgar skattskyldighet endast för *avhandling* om gåva, sålunda ingalunda en allmän giltig princip om skattskyldighet för alla gåvor.

Med den av kommitterade uppställda principen har man emellertid kommit till att undantagen i fråga om den subjektiva skattskyldigheten blivit så många att gåvoskatten kommer att drabba nästan uteslutande enskilda personer, varemot alla slag av korporationer och sammanslutningar, vilka dock i de flesta fall torde vara vida mera skattekraftiga än den enskilde, icke drabbas av gåvoskatten.

Vill man medgiva det berättigade i principen att gåva alltid skall beskattas bör man väl även fasthålla vid att sådan skattskyldighet bör inträda vare sig gåvan gives genom testamente eller medan gåvogivaren ännu lever.

Förslaget har emellertid alldeles släppt detta samband mellan olika

sätt för gåvans givande, och man kommer därför till sådana inkonsekvenser som att en gåva, som, given genom testamente, skulle draga högsta skattesatsen, däremot om den gives under gåvogivarens livstid, blir helt fri från skatt.

Kommitterade hava själva framhållit »att man i gåvobeskattningen ser ett oberättigat och förhatligt intrång i det enskilda livets förhållanden», och mig synes denna anmärkning vara fullt befogad.

Det måste enligt min åsikt vara synnerligen motbjudande att stifta en lag som leder till, att om man vill till en behövande person giva en gåva, man samtidigt skall vara skyldig betala en viss summa till staten, och detta blir så mycket mera motbjudande, då skatten skall erläggas endast om gåvan gives till enskild person, men ej om den gives till en kanske mycket skattekraftigare förening eller annan sammanslutning. Det kan väl ej förnekas att staten på så sätt lägger ett band på givmildheten och offervilligheten, som kommer att menligt inverka därpå.

Kommitterade hava i största korthet redogjort för olika länders förordningar i nu ifrågavarande avseende. Av de länder som omtalats, nämligen Danmark, Norge, Finland, Tyskland och Frankrike, har icke något annat än Tyskland beträtt den väg som nu föreslagits. Därvid bör dock bemärkas att Tysklands lagstiftning beträffande skatt på gåva (Schenkungen unter Lebenden) noga ansluter sig till den där gällande arvsbeskattningen, och, som denna beskattning är lagd, kommer den tyska förordningen att beträffande den subjektiva skattskyldigheten noga vidhålla principen om lika skattskyldighet för alla gåvor vare sig de givas genom testamente eller på annat sätt, och där finnas ingalunda alla de undantag, som i nu förevarande svenska lagstiftning föreslås.

Det vill därför synas som kommitterade, då de icke funnit de principer, som tillämpats i de andra undersökta länderna, kunna leda till målet, borde mera hava följt den lagstiftning, som de tyckas hava tagit till mönster, men som det nu blivit har den föreslagna gåvoskatten blivit en fullt *ny och fristående* beskattningsform, som kommer att nästan uteslutande drabba enskilda personer, men under sken av att ansluta sig till gällande arvsskattebestämmelser.

Enligt min åsikt bör det av riksdagen uttryckta önskemålet, att förhindra att genom gåva förmögenhet undandrages beskattning, kunna nås utan införande av denna nya beskattningsprincip, och jag har i sådant avseende föreslagit, att, utom redan gällande föreskrift, att gåva, som bortgivits inom två år före gåvogivarens död, skall räknas som behållning i boet, skulle införas bestämmelser att gåvor, som äro givna under sådana

villkor som omnämns under § 32 a) och b), även skulle vara underkastade arvsskatt.

Då jag sålunda anser förslaget om gåvoskatt vara för uppfyllande av riksdagens uttalade önskning obehövt och de principer, som enligt förslaget tillämpats för ifrågavarande skatt, leda till orättvisa och oberäknliga konsekvenser har jag därför inom utskottet yrkat, att utskottet bort hemställa,

att riksdagen måtte avslå ifrågavarande kungl. proposition i vad den rör skatt för gåva.

i fråga om 32 §:

av herr *Hammarström*; samt

av herr *Ollas Ericsson*, vilken med instämmande av herrar *Nilsson* i Bonarp och *Jönsson* i Boa anför:

För att söka hindra kringgåendet av arvsskatten ansågs, särskilt vid tiden för den senast vidtagna avsevärda förhöjningen av densamma, önskvärdt att få till stånd en skatt å vissa slag av gåvor. I det nu föreliggande förslaget har denna tanke så tillvida övergivits, att alla gåvor till enskilda, vilka överstiga ett visst belopp, blivit skattlagda. Endast några smärre och oväsentliga undantag därifrån äro stipulerade. Häremot hava gåvor till menigheter, samfund och sammanslutningar av olika slag i stor utsträckning befriats från beskattning jämlikt 32 §.

Då jag icke kunnat finna, att en sådan anordning motsvarar inom landet rådande rättsbegrepp, och ej heller funnit att till stöd för densamma kunnat åberopas något som helst egentligt billighetsskäl, har jag icke kunnat vara med om att förorda berörda § i dess föreslagna lydelse. Har man ansett sig kunna i en sådan utsträckning som i förslaget skett uttaga skatt av enskilda gåvotagare, i vilka torftiga omständigheter de än må befinna sig, så må man ej heller draga i betänkande att låta skatten drabba även samfälligheterna, bland vilka många befinnas vara väl situerade i ekonomiskt hänseende.

Nu har man emellertid i gällande skattelagstiftning stadgat undantag för vissa menigheter, samfund och stiftelser, och medgivit befrielse från skatt för dessa, och det kan därför sägas att härutinnan förefinnes en viss hävd, vilken bör utsträckas till förevarande skatt å gåva. Jag

medgiver gärna att det är en styrka i all lagstiftning om den är homogen. Det är emellertid från denna synpunkt som jag inom utskottet framställt det yrkandet att den nu omhandlade 32 § skulle upptaga endast samma bestämmelse som innefattas i 5 § 2 mom. punkterna b och c i förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt. Därmed är jag inne på just det skäl som starkt talar för att man i befrielse från utgörande av den nu föreslagna skatten icke bör gå utöver vad som stadgas i ovanberörda förordning.

Även med de jämförelsevis få och ganska bestämt angivna undantagen i berörda lagrum har det likväl vid tillämpningen visat sig att många samfälligheter, ifråga om vilka man icke avsett att de skulle komma under de bestämda undantagen, velat göra anspråk därpå och i många fall har ovisshet varit rådande, med ty åtföljande klagomål över undergången beskattning. Hur tror man då det kommer att gestalta sig vid tillämpningen av bestämmelser sådana som innefattas i den nu föreliggande 32 §? Det torde nog bliva värre än mången föreställt sig.

Genom prejudikat givna hos de högre instanserna börjar det bliva klart, vilka sammanslutningar som kunna få rum under de bestämda undantagen i inkomst- och förmögenhetsskatteförordningen, och då kan man också utan större risk låta samma undantag få rum även i den nu föreslagna förordningen.

Jag har alltså yrkat, att 32 § i den förevarande förordningen skulle erhålla följande ändrade lydelse:

32 §.

Från skatt för gäva frikallas: landsting, hushållningssällskap, kommuner och andra menigheter, kyrkor, akademier och vetenskapliga samfund, allmänna undervisningsverk, stipendiefonder, pensionsanstalter, sjuk- och fattigvårdsinrättningar jämte andra fromma stiftelser.

i fråga om 33 §:

av herrar *Bäckström*, frih. *Palmstierna*, *Sandler*, *Rune*, *Källman*, *Elof Ljunggren*, *Roman* och *Hamrin*,

vilka, för att bringa punkt a) i överensstämmelse med det stadgande i § 13 av förordningen om inkomst- och förmögenhetsskatt, en-

ligt vilket såsom tillgångar icke skola upptagas: »möbler, husgeråd och andra *inre* lösören, som äro avsedda för skattskyldigs och hans familjs personliga bruk»,

yrkat, att paragrafen måtte erhålla följande ändrade lydelse:

33 §.

Skattskyldighet äger icke rum

- a) för gåva av möbler, husgeråd och andra *inre* lösören — — — samling;
 - b) för — — — årsintäkter;
 - c) för — — — kronor.
-

Bilaga.*Kungl. Maj:ts förslag.**Utskottets förslag.***Förslag**

till

förordning om arvsskatt och skatt för gåva.

1 KAP.

Om skattens omfång.

1 §.

Den, som erhåller egendom genom arv, testamente eller gåva, skall, på sätt i denna förordning närmare stadgas, erlägga skatt till staten i förhållande till egendomens värde. Denna skatt utgår, i den mån ej anstånd med skattens erläggande jämlikt bestämmelserna i 47 § av denna förordning medgivits, i form av stämpelavgift.

Från skatt är kronan befriad.

2 §.

Konungen äger i särskilda fall medgiva, att skatt enligt denna förordning icke skall utgå för värdet av sådan samling utav historisk, vetenskaplig eller konstnärlig beskaflenhet, som, utan att ersättning eller vederlag till någon delägare i boet därför erlägges, på grund av fideikommissstiftelse, testamente eller gåva är avsedd att såsom dylik samling bibehållas.

2 KAP.

Om arvsskatt.

Om föremål för arvsskatt och om värdering av arvfallen egendom.

3 §.

1 mom. Skatt på grund av arv eller testamente (*arvsskatt*) utgår:

a) för egendom, som efterlämnats av svensk medborgare eller av utlänning, vilken vid dödsfallet varit eller bort vara här i riket mantalsskriven; dock ej för fast egendom i land, där arvsskatt icke uttages för i Sverige belägen dylik egendom;

b) för här i riket nedlagd förmögenhet, som efterlämnats av annan avliden utlänning än i a) sägs. Med sådan förmögenhet förstås: fast egendom här i riket, egendom, som utgör beståndsdel av anläggnings- eller driftkapital för företag inom riket, samt aktier, lotter eller andelar i sådant företag.

2 mom. För egendom, som på grund av testamente tillfaller någon vid annat tillfälle än förre rättsinnehavarens dödsfall, utgår arvsskatt såsom för efterlämnad egendom, varom i 1 mom. sägs, där icke skatt för egendomen beräknats i arvsskatten för behållningen i testamentsgivarens dödsbo.

4 §.

Egendom, som utgör föremål för arvsskatt, upptages till dess värde vid dödstillfället eller i fall, som omförmäles i 3 § 2 mom., 14 § 1) d) eller 26 §, till värdet vid tiden för tillträdet eller mottagandet.

5 §.

Vid egendomens värdering tjäna till efterrättelse de värden, som upptagits i bouppteckning eller, där sådan icke finnes upprädd, i den med anledning av egendomsförvärvet avgivna deklARATIONEN; dock må värdet av fast egendom ej upptagas lägre än näst föregående årets taxeringsvärde, ej heller värdet å sådana tillgångar, som omförmälas i 6 §, upptagas till lägre belopp än det värde, som bestämmes med tillämpning av de i nämnda paragraf angivna grunder. Har för viss egendom särskilt penningvärde icke upptagits i bouppteckning eller deklARATION, beräknas värdet enligt intyg av trovärdiga män eller efter prövning

*Kungl. Maj:ts förslag.**Utskottets förslag.*

av den myndighet, till vilken bouppteckningen eller deklarationen ingivits. Finnes för fast egendom icke särskilt taxeringsvärde, skall såsom sådant anses det värde, vartill egendomen skattas enligt intyg eller prövning, varom nyss sagts.

6 §.

Värdet beräknas:

å aktier, lottbrev, obligationer och andra därmed jämförliga värdehandlingar, *som noteras å inländsk eller utländsk börs, efter det noterade värdet, så framt icke omständigheterna föranleda till att detta värde ej motsvarar pris, som under normala förhållanden kan antagas hava varit påräkneligt vid försäljning;*

å fordran, som ej är förfallen och därå ränta ej skall beräknas för tid före förfallodagen, till det belopp, som efter en räntefot av fem för hundra om året utgör fordringens värde vid tidpunkt, som i 4 § sägs, skolande detta värde beräknas enligt den vid denna förordning fogade tabell I;

å annan fordran till det belopp, varå den lyder, dock att osäker fordran icke åsättes något värde;

å för evärdlig tid utgående ränta, avkomst eller annan förmån till tjugu gånger det belopp, vartill den senast för helt år uppgått;

å nyttjanderätt eller rätt till ränta, avkomst eller annan förmån, som utgår på viss tid eller under någons livstid, till rättighetens kapitalvärde, som uppskattas efter det belopp, rättigheten senast för helt år motsvarat, och en räntefot av fem för hundra om året, enligt de vid denna förordning fogade tabellerna II, III och IV;

å rättighet, som icke är bestämd att utgå under någons livstid men ändock är av obestämd varaktighet, till tio gånger det värde, rättigheten senast för helt år motsvarat eller, om rättighetens innehavare uppnått en ålder av sjuttiofem år, till fem gånger samma värde.

6 §.

Värdet beräknas:

å aktier, lottbrev, obligationer och andra därmed jämförliga värdehandlingar *efter det å inländsk eller utländsk börs noterade värdet, skolande, där värdehandlingen icke är noterad å börs ävensom där omständigheterna föranleda till att det börsnoterade värdet icke motsvarar pris, som under normala förhållanden kan antagas hava varit påräkneligt vid försäljning, värdet beräknas efter sistnämnda pris;*

*Kungl. Maj:ts förslag.**Utskottets förslag.*

Är rättighet beroende av varaktigheten av flera personers liv sålunda, att rättigheten upphör vid den först avlidnes frånfälle, bestämmes kapitalvärdet efter den äldstes levnadsålder. Skall däremot rättigheten fortvara oförändrad till den sist avlidnes frånfälle, beräknas värdet efter den yngstes ålder.

Årliga värdet av nyttjanderätt till eller rätt till avkomsten av viss egendom anses utgöra fem för hundra av det penningvärde, som åsatts egendomen. Rättighet, som avser endast del av egendom eller vars årliga värde eljest icke kan enligt nyss angivna grund bestämmas, värderas enligt intyg av trovärdiga män eller efter prövning av den myndighet, till vilken bouppteckning eller deklaration ingivits.

I avseende å beräkning av värdet av utländskt myntslag skall gälla vad i förordningen angående stämpelavgiften är i sådant avseende stadgat.

7 §.

För fideikommitterad egendom skall värdet beräknas, såsom om egendomen tillfallit fideikommissinnehavaren med äganderätt.

Från egendomens värde må därvid avdrag ske, utom för vad i 8 § sägs, för den i egendomen in-tecknade gäld, som vid näst föregående fideikommissinnehavarens död kan vara obetald, samt för värdet av vad den nye fideikommissinnehavaren enligt fideikommissbrevet är skyldig till annan utgiva.

8 §.

Häftar vid egendom förpliktelse på grund av nyttjanderätt eller rätt till ränta, avkomst eller annan förmån, minskas egendomens enligt ovan angivna grunder beräknade värde med förpliktelsens kapitalvärde. För beräkning av sistnämnda värde gälla de i avseende å beräkning av rättighets kapitalvärde meddelade bestämmelser. Är förpliktelse beroende av varaktigheten av flera personers liv sålunda, att förpliktelsen upphör vid den först avlidnes frånfälle, bestämmes kapitalvärdet efter den äldstes levnadsålder. Skall däremot förpliktelsen fortvara oförändrad till den sist avlidnes frånfälle, beräknas värdet efter den yngstes ålder.

9 §.

Till styrkande av uppgift om egendoms värde tjäna:

a) i fråga om fast egendom, av vederbörande tjänsteman utfärdat taxeringsbevis eller debetsedel, så upprättad som gällande uppbördsreglemente föreskriver; samt

*Kungl. Maj:ts förslag.**Utskottets förslag.*

b) i fråga om aktier, lottbrev, obligationer och andra därmed jämförliga värdehandlingar, intyg av mäklare eller andra med saken förtrogna personer.

De bevis och intyg samt övriga upplysningar, som prövas nödiga för styrkande av lämnade uppgifter om egendoms värde, skola av den skattskyldige tillhandahållas vederbörande myndighet.

Om arvsandelar.

10 §.

Arvsskatt utgår efter värdet av arvinges eller testamentstagares andel av behållningen i dödsboet, varvid fast egendom av fideikommissnatur alltid betraktas såsom särskild andel.

11 §.

Såsom arvinges eller testamentstagares andel av behållningen i dödsbo, varöver bouppteckning skall ingivas till svensk domstol, anses vad å sådan andel finnes böra belöpa enligt lag, fideikommissbrev och sådant den avlidnes testamente, som är intaget i bouppteckningen eller i huvudskrift eller bestyrkt avskrift fogats vid densamma eller ock före bouppteckningens inregistrering bevakats vid domstol, dock att, där arvskifte jämlikt 16 § lägges till grund för arvsskattens bestämmande, den i arvskiftet gjorda fördelningen länder till efterrättelse.

Andel av kvarlåtenskap efter utlänning och av egendom, som i 3 § 2 mom. sägs, beräknas enligt deklaration och handling, varigenom fördelning av kvarlåtenskapen eller egendomen kan hava blivit verkställd.

12 §.

Har någon erhållit nyttjanderätt eller rätt till avkomst eller annan förmån av egendom, men har äganderätten därtill tillfallit annan, anses äganderätten och nyttjanderätten eller förmånen var för sig utgöra föremål, därå särskilda värden skola beräknas. Skall nyttjanderätten eller förmånen tillkomma två eller flera personer var efter annan, skall värdet av nyttjanderätten eller förmånen i dess helhet inräknas i den förste rättighetsinnehavarens arvsandel.

*Kungl. Maj:ts förslag.**Utskottets förslag.*

Upplåtelse av egendom med fri förfoganderätt under innehavarens livstid behandlas såsom äganderätt.

13 §.

Är i testamente förordnat, att någon skall erhålla nyttjanderätten till egendom eller njuta avkomsten därav samt att äganderätten till egendomen vid dennes död eller annan framtida tidpunkt skall tillkomma testamentsgivarens då levande arvingar eller andra då levande personer, och kan förty, då arvsskatt vid testamentsgivarens frånfälle skall erläggas, icke med ledning av testamentet avgöras, vilken eller vilka personer komma att vardas ägare till egendomen, skall endast värdet av nyttjanderätten eller förmånen beräknas såsom tillgång i boet efter testamentsgivaren. Innebär förordnandet, att nyttjanderätten eller förmånen skall tillkomma två eller flera personer, var efter annan, beräknas värdet av den nyttjanderätt eller förmån, som på grund av innehavarens dödsfall sålunda övergår till ny innehavare, såsom tillgång i den avlidnes bo.

När äganderätten till egendom, varom i denna paragraf sägs, enligt testamentet tillfaller den eller de därtill berättigade vid nyttjanderättsinnehavarens eller förmånstagares död, skall äganderätten anses såsom tillgång i boet efter denne.

14 §.

Behållning i dödsbo, varöver bouppteckning skall ingivas till svensk domstol, beräknas med ledning av bouppteckningen jämte övriga företedda handlingar eller eljest inhämtade upplysningar, varvid särskilt iakttages:

1) att bland boets tillgångar inräknas:

a) lös egendom, som den avlidne innehaft såsom fideikommiss;

b) värdet av förmån eller rättighet, som i följd av dödsfallet på grund av fideikommissbrev skall tillfalla annan än den nye fideikommissinnehavaren;

c) egendom, som den avlidne innehaft med fri förfoganderätt under sin livstid;

d) hemföljd eller gåva, som lämnats till delägare i boet under sådana förhållanden, att den vid skifte av boet skall dit återbäras;

2) att bland boets tillgångar icke inräknas:

a) fast egendom av fideikommissnatur;

Kungl. Maj:ts förslag.

Utskottets förslag.

b) egendom, som den avlidne på grund av testamentsförordnande med nyttjanderätt innehaft utan att därtill vara ägare eller fideikommissinnehavare eller däröver hava fri förfoganderätt under sin livstid, dock med iakttagande av vad i 13 § beträffande sådan egendom för visst fall föreskrives;

3) att bland boets skulder icke må inräknas gäld, som är in-tecknad i fast egendom av fideikommissnatur eller häftar vid fast egen-dom i utlandet, vilken är undantagen från beskattning enligt denna för-ordning.

Från behållningen må avdrag ske för begravnings- och bouppteckningskostnader, men icke för belopp, som skall betalas i arvsskatt.

15 §.

För den andel i boet, som tillfaller efterlevande make såsom fördel, giftorätt och morgongåva, erlägges ej arvsskatt. Denna andel beräknas till hälften av den gemensamma behållningen i boet, där den icke blivit annorlunda bestämd i arvskifte, som enligt 16 § lägges till grund för skattens beräkning.

16 §.

Är vid bouppteckning fogat i behörig ordning upprättat arvskifte i huvudskrift eller bestyrkt avskrift, vilket, med angivande av storleken utav den andel av behållningen i boet, som tillkommer varje arvinge eller testamentstagare, upptager och fördelar boets samtliga tillgångar, skall arvskiftet i ifrågavarande delar läggas till grund för beräkningen av arvsskatten, såvitt icke boets behållning enligt arvskiftet upptagits till lägre värde än det, vartill densamma uppgår enligt här-ovan angivna beräkningsgrunder, eller efterlevande make för andel, som i 15 § sägs, tillagts mer än honom eller henne lagligen tillkommer.

17 §.

Därest i bouppteckningen uppgives, att, utom de i bouppteckningen särskilt uppräknade arvingarna, finnas andra arvingar, men att deras antal ej är känt, skall arvsskatten för sistnämnda arvingars sammanlagda andelar beräknas, som om dessa andelar tillkomme allenast en av dem.

Är i bouppteckningen antecknat, att kännedom saknas, om viss uppgiven arvinge efterlevat, skall arvsskatt ändock beräknas för den å honom belöpande andel.

Kungl. Maj:ts förslag.

Utskottets förslag.

18 §.

Vid beräkning av andel i kvarlåtenskap, varom förmäles i 3 § 1 mom. b), må avdrag ske endast för gäld, som är in-tecknad i däruti ingående fast egendom.

Om arvsskattens beräkning.

19 §.

Skatt beräknas icke för andel, som på grund av arv eller testamente tillkommer bröstarvinge eller på grund av testamente efterlevande make eller bröstarvinges avkomling, där samma andels värde understiger 1,000 kronor, ej heller för annan andel, som icke uppgår till ett värde av 200 kronor.

I övrigt beräknas skatten enligt denna

Tariff.

Klass I. För andel, som på grund av arv eller testamente tillkommer bröstarvinge eller på grund av testamente efterlevande make eller bröstarvinges avkomling.

Andelsbelopp kronor	Procenttal	Skattebelopp kronor	Ökning för varje fullt 100-tal kronor, som faller mellan de i kol. 1 angivna andelsbeloppen kronor
1,000	0.60	6	1.00
2,000	0.80	16	1.20
4,000	1.00	40	1.60
6,000	1.20	72	2.00
8,000	1.40	112	2.40
10,000	1.60	160	2.80
12,000	1.80	216	2.80
15,000	2.00	300	2.80
20,000	2.20	440	2.80
30,000	2.40	720	3.40
50,000	2.80	1,400	3.40
75,000	3.00	2,250	3.80

Kungl. Maj:ts förslag.

Utskottets förslag.

Andelsbelopp kronor	Procenttal	Skattebelopp kronor	Ökning för varje fullt 100-tal kronor, som faller mellan de i kol. 1 angivna andelsbeloppen kronor
100,000	3.20	3,200	3.80
150,000	3.40	5,100	4.00
225,000	3.60	8,100	4.25
325,000	3.80	12,350	4.50
450,000	—	—	—

För andel, som uppgår till 450,000 kronor eller därutöver, utgör skatten 4 kronor för varje fulla 100 kronor.

Klass II. För andel, som på grund av arv eller testamente tillkommer fader, moder, broder (halvbroder), syster (halvsyster) eller broders (halvbroders) eller systers (halvsysters) avkomling eller på grund av testamente akademi, vetenskapligt samfund, allmänt undervisningsverk, stipendiefond eller pensionsanstalt, likasom ock sjuk- eller fattigvårdsinrättning eller annan from stiftelse.

Andelsbelopp kronor	Procenttal	Skattebelopp kronor	Ökning för varje fullt 100-tal kronor, som faller mellan de i kol. 1 angivna andelsbeloppen kronor
200	0.6	1.20	0.90
500	0.8	4.—	1.20
1,000	1.0	10.—	1.80
2,000	1.4	28.—	2.60
3,000	1.8	54.—	3.40
4,000	2.2	88.—	4.20
5,000	2.6	130.—	5.00
6,000	3.0	180.—	5.50
10,000	4.0	400.—	5.60
25,000	5.0	1,250.—	7.00
50,000	6.0	3,000.—	7.50
150,000	7.0	10,500.—	8.70
365,000	—	—	—

För andel, som uppgår till 365,000 kronor eller därutöver, utgör skatten 8 kronor för varje fulla 100 kronor.

Klass III. För andel, som tillkommer kyrka, landsting, kommun eller hushållningssällskap.

Kungl. Maj:ts förslag.

Utskottets förslag.

Andelsbelopp kronor	Procenttal	Skattebelopp kronor	Ökning för varje fullt 100-tal kronor, som faller mellan de i kol. 1 angivna andelsbeloppen kronor
200	1.—	2.—	1.80
500	1.5	7.50	2.50
1,000	2.—	20.—	4.—
2,000	3.—	60.—	6.—
3,000	4.—	120.—	8.—
4,000	5.—	200.—	10.—
5,000	6.—	300.—	12.—
6,000	7.—	420.—	12.—
7,500	8.—	600.—	10.—
10,000	8.5	850.—	10.—
30,000	9.5	2,850.—	11.50
60,000	10.5	6,300.—	12.—
175,000	11.5	20,125.—	13.—
260,000	—	—	—

För andel, som uppgår till 260,000 kronor eller därutöver, utgör skatten 12 kronor för varje fulla 100 kronor.

Klass IV. För andel, som tillkommer annan arvinge eller testamentstagare än sådan, som omförmåles i klass I, klass II eller klass III, så ock för andel, som är danaarv.

Andelsbelopp kronor	Procenttal	Skattebelopp kronor	Ökning för varje fullt 100-tal kronor, som faller mellan de i kol. 1 angivna andelsbeloppen kronor
200	1.—	2.—	1.80
500	1.5	7.50	2.50
1,000	2.—	20.—	4.—
2,000	3.—	60.—	6.—
3,000	4.—	120.—	8.—
4,000	5.—	200.—	10.—
5,000	6.—	300.—	12.—
6,000	7.—	420.—	12.—
10,000	9.—	900.—	12.—
30,000	11.—	3,300.—	15.—
60,000	13.—	7,800.—	16.—
175,000	15.—	26,250.—	18.—
260,000	—	—	—

*Kungl. Maj:ts förslag.**Utskottets förslag.*

För andel, som uppgår till 260,000 kronor eller därutöver, utgör skatten 16 kronor för varje fulla 100 kronor.

20 §.

Till ledning vid uträknanDET av skatt enligt denna förordning utfärdar Kungl. Maj:t erforderliga tabeller.

21 §.

Från arvsskatten avdrages lösen, som erlægges vid bouppteckningsinregistrering hos underdomstol i stad, eller, om på grund av gällande förordning dylik lösen ej fordras, däremot svarande belopp.

22 §.

Där egendom på grund av testamente tillfaller äkta makar gemensamt, skall vid beräkning av skatten så förfaras, som om egendomen tillfallit endast en av dem och, där makarna tillhöra skilda klasser i den i 19 § stadgade tariffen, den av makarna, som tillhör den lindrigast beskattade av ifrågavarande klasser.

23 §.

Har nyttjanderätt eller rätt till ränta, avkomst eller annan förmån tillfallit två eller flera vissa personer, att oförändrat utgå så länge någondera av dem lever eller att av dem åtnjutas var efter annan under deras livstid eller under annan persons livstid, skall arvsskatten beräknas, såsom om rättigheten i sin helhet tillfallit allenast en av förstnämnda personer; skolandet skatten, därest de personer, rättigheten tillfallit, tillhöra särskilda klasser i tariffen, bestämmas enligt de grunder, som gälla för den högst beskattade av ifrågavarande klasser.

Vad här stadgats beträffande rättighet, som tillfallit två eller flera, var efter annan, äger icke tillämpning i fall, som i 13 § sägs.

24 §.

För fideikommitterad egendom beräknas skatten, såsom om egendomen övergått till fideikommissinnehavaren från hans närmaste företrädare.

Kungl. Maj:ts förslag.

Utskottets förslag.

25 §.

Där egendom på grund av testamente tillfaller någon vid annat tillfälle än testamentsgivarens dödsfall och skatt för egendomen icke blivit beräknad vid inregistrering av bouppteckning efter testamentsgivaren, utan skall utgå vid varje tillfälle då egendomen övergår till ny innehavare, bestämmes skattskyldigheten *efter skyldskapsförhållandet mellan tillträdaren och den förre innehavaren.*

I fall, som omförmäles i 13 §, bestämmes ny ägares skattskyldighet med hänsyn till skyldskapsförhållandet mellan honom och den förre ägaren.

25 §.

Där egendom på grund av testamente tillfaller någon vid annat tillfälle än testamentsgivarens dödsfall och skatt för egendomen icke blivit beräknad vid inregistrering av bouppteckning efter testamentsgivaren, utan skall utgå vid varje tillfälle då egendomen övergår till ny innehavare, bestämmes skattskyldigheten, *där egendomen tillträdades med nyttjanderätt eller rätt till avkomst, efter skyldskapsförhållandet mellan tillträdaren och den förre innehavaren, och där egendomen övergår till ny ägare, efter skyldskapsförhållandet mellan denne och den förre ägaren.*

26 §.

Har arvinge eller testamentstagare inom två år före arvlåtarens dödsfall av honom erhållit gåva, som icke jämlikt 33 § a) eller b) är fri från skatt, skall värdet därav sammanläggas med det värde, vartill arvingens eller testamentstagarens arvsandel enligt förut stadgade grunder fastställts, och arvsskatten beräknas som om allt vore på en gång arvfallet. För skatt, som förut särskilt erlagts, skall avdrag ske, dock att arvsskatten icke i något fall må beräknas till lägre belopp än som belöper på ifrågavarande arvsandel i och för sig.

Bouppteckning skall vid ingivandet för inregistrering vara åtföljd av uppgift å gåva av här angiven beskaffenhet.

27 §.

Har vid arvsskatts beräkning hänsyn icke tagits

a) till testamente, som sedermera bevakats,

b) till testamente, som, ändock detsamma icke bevakats, blivit av arvingarna godkänt, eller

*Kungl. Maj:ts förslag.**Utskottets förslag.*

c) till gåva av beskaffenhet, som i 26 § sägs, skall, därest skatten, om hänsyn till testamentet eller gåvan tagits, blivit högre än den som beräknats, ytterligare arvsskatt av testaments-tagare eller arvinge erläggas med det belopp, som utgör skillnaden mellan den förut beräknade arvsskatten samt den skatt, som skolat erläggas, därest hänsyn till testamentet eller gåvan tagits.

28 §.

Har testamente, som lagts till grund för beräkning av arvsskatt, genom domstols laga kraftvunna beslut blivit helt eller delvis ogillt förklarad, skall, därest skatten, om hänsyn icke tagits till de upphävda bestämmelserna i testamentet, skolat uppgå till högre belopp än som erlagts, sålunda ogulden skatt erläggas av den eller de delägare i boet, till vilkas förmån upphävandet skett.

29 §.

Skattskyldighet inträder

a) i fall, som i 27 § b) sägs, då arvingarnas godkännande av testamentet erhållits;

b) i fall, som i 28 § sägs, då domstolens beslut vunnit laga kraft; samt

c) för egendom, som efterlämnats av utlänning, för egendom, som på grund av testamente tillfaller någon vid annat tillfälle än förre innehavarens dödsfall och för vilken skatt skall utgå jämlikt 3 § 2 mom., ävensom i fall, som i 27 § c) sägs, då arvinge eller testamentstagare äger tillträda egendomen.

30 §.

Skall skatt enligt denna förordning utgå för lös egendom, som efterlämnats utom riket, och har arvsskatt för egendomen därstädes erlagts, ankomme på Konungen att, efter ansökan, medgiva motsvarande nedsättning i den skatt, som på samma egendom här belöper.

Vad här är stadgat äger icke tillämpning med avseende å skatt, som till annan stat erlagts för här i riket nedlagd förmögenhet.

30 §.

Skall skatt enligt denna förordning utgå för egendom, som efterlämnats utom riket, och har arvsskatt för egendomen därstädes erlagts, ankomme på Konungen att, efter ansökan, medgiva motsvarande nedsättning i den skatt, som på samma egendom här belöper.

Kungl. Maj:ts förslag.

Utskottets förslag.

3 KAP.

Om skatt för gåva.

31 §.

Skyldiga att erlägga skatt för gåva äro:

a) svensk medborgare:

för gåva av fast egendom inom riket samt lös egendom;

b) utlänning, som är eller bör vara här i riket mantalsskriven: för gåva av fast och lös egendom inom riket;

c) menigheter, samfund, stiftelser, verk och inrättningar, bolag och föreningar för ekonomisk verksamhet samt andra juridiska personer, med de i 32 § stadgade undantag:

för gåva av fast egendom inom riket samt lös egendom.

32 §.

Från skatt för gåva frikallas: kyrkor och religiösa samfund, lands- ting, kommuner, hushållningssäll- skap, akademier, vetenskapliga sam- fund, allmänna undervisningsverk, stipendiefonder, sjuk- och fattig- vårdsinrättningar samt andra fromma stiftelser, registrerade sjukkasor, registrerade understödsföreningar samt föreningar och andra samman- slutningar, som, utan att hava till ändamål att genom ekonomisk verk- samhet tillgodose medlemmarnas ekonomiska intressen, fullfölja över- vägande religiösa, välgörande, poli- tiska, sociala, vetenskapliga eller konstnärliga syften eller avse att främja handel, industri eller övriga näringar inom landet.

Frihet från skatt äger dock icke rum:

32 §.

Från skatt för gåva frikallas: kyrkor och religiösa samfund, lands- ting, kommuner, hushållningssäll- skap, akademier, vetenskapliga sam- fund, allmänna undervisningsverk, stipendiefonder, sjuk- och fattig- vårdsinrättningar samt andra fromma stiftelser, registrerade sjukkasor, registrerade understödsföreningar samt föreningar och andra samman- slutningar, som, utan att hava till ändamål att genom ekonomisk verk- samhet tillgodose medlemmarnas ekonomiska intressen, fullfölja över- vägande religiösa, välgörande, poli- tiska, sociala, vetenskapliga, konst- närliga eller *eljest kulturella* syften eller avse att främja handel, industri eller övriga näringar inom landet.

Frihet från skatt äger dock icke rum:

Kungl. Maj:ts förslag.

a) då gåva är gjord under villkor, att givaren skall under sin livstid eller under viss tid äga behålla egendomen i sin besittning eller uppbära avkastning därav, eller

b) då avkastningen av den givna egendomen är för all framtid eller viss tid förbehållen vissa familjer eller bestämda personer.

Utskottets förslag.

a) där gåva är gjord under villkor, att givaren skall under sin livstid eller under viss tid äga behålla egendomen i sin besittning eller uppbära avkastning därav;

b) om och i den mån avkastningen av den givna egendomen är för all framtid eller viss tid förbehållen vissa familjer eller bestämda personer.

33 §.

Skattskyldighet äger icke rum

a) för gåva av möbler, husgeråd och andra lösören, som äro avsedda för gåvotagarens eller hans familjs personliga bruk eller till prydnad av offentliga byggnader eller deras förseende med inredning ävensom gåva, som avser prydnad av allmän plats eller skänkes till offentligt museum, bibliotek eller annan därmed jämförlig samling;

b) för vad någon erhållit såsom bidrag till undervisning eller uppfostran, för periodiskt understöd eller eljest för gåva, som enligt gällande författningar angående skatt å inkomst skall inräknas i gåvotagarens beskattningsbara årsintäkter;

c) för annan gåva, vars värde icke överstiger *två tusen* kronor; dock att, där gåvotagaren av samma givare inom loppet av två år erhåller flera sådana gåvor, skattskyldighet inträder, så snart gåvornas sammanlagda värde överstiger *två tusen* kronor.

c) för annan gåva, vars värde icke överstiger *tretusen* kronor; dock att, där gåvotagaren av samma givare inom loppet av två år erhåller flera sådana gåvor, skattskyldighet inträder, så snart gåvornas sammanlagda värde överstiger *tretusen* kronor.

34 §.

Skattskyldighet äger rum, vare sig skriftlig handling om gåvan upprättats eller icke, och inträder vid tiden för gåvans mottagande.

Kungl. Maj:ts förslag.

Utskottets förslag.

35 §.

Skattskyldighet såsom för gåva inträder vid köp, byte, lega eller annat sådant avtal, där av missförhållandet mellan de å ömse sidor utfästa villkor är uppenbart, att avtalet huvudsakligen har egenskap av gåva.

36 §.

Vid beräkning av skattens belopp skall hänsyn tagas jämväl till övriga, skatt underkastade gåvor, som den skattskyldige inom två år före mottagandet av den gåva, varom fråga är, erhållit från samma givare, så att skatten beräknas å gåvornas sammanlagda belopp, därvid avdrag sker för den skatt, som redan må hava erlagts för tidigare erhållna gåvor, dock att skatten för den gåva, varom fråga är, icke i något fall må beräknas till lägre belopp än som på nämnda gåva i och för sig belöper.

Då fråga samtidigt förekommer om beskattning av flera, av skilda givare erhållna gåvor, skall skatt för sig beräknas och utgå för vad som erhållits från varje särskild givare.

37 §.

Skyldskapsförhållandet mellan givare och gåvomottagare lägges till grund för beräkning av skatt enligt detta kapitel.

Skyldskapsförhållandet mellan givare och gåvomottagare lägges till grund för beräkning av skatt enligt detta kapitel, där *ej stadgandet i 25 § om skattskyldighetens bestämmande efter skyldskapsförhållandet mellan tillträdande och föregående innehavare skall jämlikt 38 § komma till tillämpning.*

Egendom, som erhållits genom gåva, upptages till dess värde vid mottagandet.

38 §.

De i fråga om skatt på grund av arv eller testamente i 5, 6, 8, 9, 12, 13, 19, 22, 23 och 25 §§ meddelade bestämmelser skola i tillämpliga delar gälla beträffande skatt för gåva.

Bihang till senare riksdagens protokoll 1914. 7 saml. 15 häft. (Nr 18.) 5

4 KAP.

Gemensamma bestämmelser.*Om deklaration.*

39 §.

Inom tre månader, efter det skattskyldighet enligt denna förordning inträtt, åligger det skattskyldig eller den, som har dödsbo efter utlänning om händer, att i nedan uppräknade fall avgiva deklaration till ledning vid skattens bestämmande. Dessa fall äro:

1:o) då arvfallen eller testamenterad egendom utgöres av kvarlåtenskap efter utlänning;

2:o) då egendom på grund av testamente tillfallit någon vid annat tillfälle än förre rättsinnehavarens dödsfall och skatt för fånget icke beräknats i arvsskatten för behållningen i testamentsgivarens dödsbo;

3:o) då egendom tillfallit någon genom testamente, som, ehuru icke bevakat, blivit godkänt av arvingarna och till vilket hänsyn icke tagits vid arvsskatts beräkning för behållningen i testamentsgivarens dödsbo;

4:o) då egendom tillfallit någon på grund av testamente, som genom domstols beslut förklarats helt eller delvis ogillt, och den på fånget belöpande arvsskatt, om hänsyn icke tagits till de upphävda testamentsbestämmelserna, skolat uppgå till högre belopp än som erlagts; samt

5:o) då egendom tillfallit någon genom gåva.

Deklaration skall, då den avser gåva eller testamenterad egendoms övergång vid annat tillfälle än förre rättsinnehavarens dödsfall, avlämnas till Kungl. Maj:ts befallningshavande i det län, där den skattskyldige är bosatt, eller, i fråga om juridisk person, där styrelsen har sitt säte, samt, då deklarationen avser arvfallen eller testamenterad egendom i övrigt, till Kungl. Maj:ts befallningshavande i det län, där arvlåtaren eller testamentsgivaren varit bosatt, eller, därest egendomen utgöres av

*Kungl. Maj:ts förslag.**Utskottets förslag.*

här i riket nedlagd förmögenhet, efterlämnad av utom riket bosatt utlänning, till Kungl. Maj:ts befallningshavande i det län, där förmögenheten i dess helhet eller till huvudsaklig del är nedlagd.

Vederbörande kronofogde och magistrat i annan stad än den, där Kungl. Maj:ts befallningshavande har sitt säte, vare pliktiga att på anmodan av skattskyldig mottaga deklaration och överlämna den till Kungl. Maj:ts befallningshavande.

Vad i denna paragraf säges om Kungl. Maj:ts befallningshavande i vederbörande län skall, beträffande Stockholms stad, äga motsvarande tillämpning å överståthållarämbetet för uppbördsärenden.

40 §.

Deklaration skall avgivas på heder och samvete samt innehålla uppgift å namn och hemvist för den, från vilken egendomen övergått, skyldskapsförhållandet mellan denne och mottagaren samt egendomens beskaffenhet och verkliga värde ävensom, beträffande gåva, upplysning om ytterligare gåvor, till vilka enligt 36 § hänsyn skall tagas vid skattens beräkning. Skall avdrag ske för tidigare erlagd skatt, åligger det den deklaraionspliktige att styrka vad han i sådant avseende redan utgivit.

Har, under de i 13 § angivna förutsättningar, egendom övergått med äganderätt, skola här omförmälda uppgifter avse förre ägaren.

Deklaration skall avlämnas i två exemplar och åtföljas av handlingar, som innefatta upplysning om de förhållanden, på vilka skattskyldigheten grundas.

Bevis över verkställd deklaration med uppgift tillika om inbetald skatt skall av vederbörande tjänsteman utan ersättning tillhandahållas skattskyldig.

41 §.

Granskning av deklaration må verkställas endast av de ämbets- och tjänstemän, vilka i och för sin befattning böra erhålla del av den samma. I övrigt må deklaration, som förvaras hos vederbörande ämbetsmyndighet, icke vara för någon tillgänglig, utan att den deklaraionskyldige skriftligen medgivit deklaraionsens offentlighöörande, dock

*Kungl. Maj:ts förslag.**Utskottets förslag.*

att deklARATIONER MÅ, PÅ SÄTT KONUNGEN FÖRORDNAR, FÖR STATISTISK BEARBETNING utlämnas till den ämbetsmyndighet, åt vilken Konungen uppträder utförandet av sådan bearbetning.

Deklarationerna skola med undantag för den tid, varunder de jämlikt bestämmelsen i 54 § 2 mom. äro överlämnade till vederbörande hovrätt, hos Kungl. Maj:ts befallningshavande behörigen förvaras under tio år från det år, varunder de ingivits, varefter de förstöras.

Deklarationerna skola med undantag för den tid, varunder de jämlikt bestämmelsen i 53 § 2 mom. äro överlämnade till vederbörande hovrätt, hos Kungl. Maj:ts befallningshavande behörigen förvaras under tio år från det år, varunder de ingivits, varefter de förstöras.

Om skattens erläggande.

42 §.

Skatt enligt denna förordning erlägges:

a) där bouppteckning över egendomen upprättats, vid bouppteckningens inregistrering, med iakttagande att, där dödsbo omfattar å flera orter befintlig egendom, däröver särskilda bouppteckningar upprättats, skatten erlägges vid inregistreringen i den ort, där den avlidne vid dödsfallet varit eller bort vara mantalsskriven;

b) där jämlikt 27 § a) skatt skall utgå på grund av testamente, som bevakats efter bouppteckningens inregistrering, då protokollet över bevakningen utlöses;

c) beträffande fast egendom av fideikommissnatur, då lagfart sökes; samt

d) i de fall, då deklara-tionsplikt enligt 39 § äger rum, vid deklara-tionens avlämnande till behörig myndighet.

Skatten erlägges, i den mån ej anstånd medgivits, genom stämpelbeläggning av den handling, som ligger till grund för skattens beräkning, dock att i fall, som omförmäles under b) härövan, stämpeln anbringas å protokollet över testamentsbevakningen.

Vid stämpelbeläggningen användas dubbla beläggningstämplor, om vilka i förordningen angående stämpelavgiften stadgas.

Den med stämpel försedda handlingen återställes till den, som avlämnat densamma.

Kungl. Maj:ts förslag.

Utskottets förslag.

43 §.

Då ämbets- eller tjänsteman, vilken har att å tjänstens vägnar emottaga handling, som enligt 42 § skall vid ingivandet förses med stämpel, tillhandahåller stämplor, skola de till handlingen erforderliga stämplor hos honom köpas; börande i sådant fall ämbets- eller tjänstemannen verkställa stämpelbeläggningen.

44 §.

Är bouppteckning eller fideikommissbrev icke vid ingivandet behörigen åsatt stämpel och erläggas ej genast efter erhållen tillsägelse penningar till det felande stämpelbeloppet eller, där ämbets- eller tjänstemannen ej är stämpelförsäljningsman, nämnda stämpelbelopp, må handlingen ej mottagas.

45 §.

Är deklaration icke vid ingivandet till Kungl. Maj:ts befallningshavande försedd med stämpel till erforderligt belopp eller åtföljes densamma icke av penningar till stämpels anskaffande, äger Kungl. Maj:ts befallningshavande förordna om uttagande av skattebeloppet i den ordning, som om uttagande av ogulda kronoutskylder är stadgat.

46 §.

Arvsskatt, som erlägges vid boupptecknings inregistrering, förskjutes av boet. Skatten skall av delägare i boet sålunda gäldas, att en var vid tillträde av den honom tillkommande andel i boet erlägger så mycket av skatten, som enligt därför stadgade grunder å nämnda andel belöper, jämte ränta efter fem för hundra om året. *Där skatt utgått dels för äganderätten till egen-*

46 §.

Arvsskatt, som erlägges vid boupptecknings inregistrering, förskjutes av boet. Skatten skall av delägare i boet sålunda gäldas, att en var vid tillträde av den honom tillkommande andel i boet erlägger så mycket av skatten, som enligt därför stadgade grunder å nämnda andel belöper, jämte ränta efter fem för hundra om året. *Har skatt utgått ej mindre för äganderätt än*

Kungl. Maj:ts förslag.

dom och dels för nyttjanderätt till eller förmån av samma egendom, skall ägaren genast utgiva vad av skatten å äganderätten belöper, fastän tillträdet av egendomen sker senare. Därest nyttjanderätten eller förmånen tillkommer två eller flera var efter annan, åligger det efterföljande innehavare att vid tillträdet till företrädaren återbära vad av skatten belöper å rättighetens återstående värde.

Utskottets förslag.

även för nyttjanderätt till eller förmån av samma egendom, men får ägaren först vid en framtida tidpunkt tillträda egendomen, skall jämväl den på äganderätten belöpande skatten till boet erläggas av den, som efter den avlidne i första hand bekommit egendomen; skolande sistberörda andel av skatten av den eller dem, som med äganderätt få tillträda egendomen, vid tillträdet återgäldas i den mån och i det förhållande dem emellan tillträde äger rum; vederbörande oobetaget att dessförinnan återgälda skatten. Därest nyttjanderätten eller förmånen tillkommer två eller flera var efter annan, åligger det efterföljande innehavare att vid tillträdet till företrädaren återbära vad av skatten belöper å rättighetens återstående värde.

Om anstånd med skattens erläggande.

47 §.

1 mom. A. Uppgå i dödsbo beloppet av kontanta medel samt värdet av obligationer och andra lätt realiserbara värdepapper sammanlagt icke till dubbla beloppet av den arvsskatt, som skall erläggas för behållningen i boet, eller föreligger i andra fall för någon, som är skattskyldig enligt denna förordning, avsevärd svårighet att genast erlägga hela den skatt, som belöper på honom tillfallen egendom, må, såvida skatten uppgår till minst femhundra kronor, densamma betalas genom högst fem lika årliga inbetalningar efter domarens eller Kungl. Maj:ts befallningshavandes prövning.

B. Skall skatt utgå för nyttjanderätt eller rätt till ränta, avkomst eller annan förmån och prövas avsevärd svårighet föreligga att genast erlägga skattebeloppet eller skall skatt utgå för egendom av fideikommiss-

*Kungl. Maj:ts förslag.**Utskottets förslag.*

natur, äge skattskyldig, oavsett skattens belopp, rätt till anstånd såsom ovan sägs; och må, där skatten utgår enligt klass II, klass III eller klass IV i tariffen, anståndet kunna utsträckas till högst tio lika årliga inbetalningar.

2 mom. Önskar skattskyldig erhålla anstånd enligt denna paragraf, skall begäran därom skriftligen göras senast vid ingivandet av den handling, som lägges till grund för skattens beräkning; skolande, därest ansökningen skall vinna avseende, vid densamma fogas behörig till Kungl. Maj:t och kronan utfärdad skuldförbindelse å skattebeloppet. I fall, som avses i 1 mom. A, skall därjämte ställas säkerhet, som av domaren eller Kungl. Maj:ts befallningshavande godkännes.

3 mom. Den del av skattebeloppet, med vars erläggande anstånd icke får åtnjutas, skall erläggas då, enligt vad i allmänhet är stadgat, skatten skolat i dess helhet gäldas, därest ej anstånd beviljats. Första årliga inbetalningen av skattebelopp, med vars erläggande anstånd beviljats, skall äga rum på årsdagen för anståndsbeslutet. Av återstående årsinbetalningar verkställs en var å motsvarande dag det år, då den till betalning förfaller. Å skatt, för vilken anstånd åtnjutes, skall erläggas ränta efter fem för hundra om året av oguldet belopp.

4 mom. Har anstånd medgivits, förses den stämpelpfiktiga handlingen dels med stämplor till värde motsvarande det kontant inbetalda skattebeloppet dels ock med anteckning därom, att skuldförbindelse blivit avlämnad för återstoden av skattens belopp.

5 mom. Skattskyldig vare berättigad att göra inbetalning jämväl före förfallodag.

Varder genom löftesmans död eller av annan orsak ställd säkerhet minskad och lämnas icke efter tillsägelse annan nöjaktig säkerhet, vare ogulden del av skatten genast förfallen till betalning.

6 mom. Av Kungl. Maj:ts befallningshavande godkända säkerhetshandlingar förbliva under dess vård och bevakning.

Skuldförbindelse med tillhörande säkerhet, som blivit av domare godkänd, skall av denne till Kungl. Maj:ts vederbörande befallningshavande omedelbart överlämnas för vård och bevakning; börande vid säkerhetshandlingarna fogas jämväl anståndsbeslutet, om sådant finnes vara erforderligt för Kungl. Maj:ts befallningshavandes befattning med ärendet; och skall det åligga Kungl. Maj:ts befallningshavande att genast till domaren översända kvitto å de mottagna handlingarna.

7 mom. Hos Kungl. Maj:ts befallningshavande skola kronans fordringar för utestående skatt av ifrågavarande slag bokföras inom linjen;

*Kungl. Maj:ts förslag.**Utskottets förslag.*

och skall Kungl. Maj:ts befallningshavande övervaka, att beloppen bliva på sina förfallotider behörigen inbetalda, samt att de influtna medlen redovisas såsom stämpelmedel.

8 mom. Vad i denna paragraf är sagt om Kungl. Maj:ts befallningshavande skall, beträffande Stockholms stad, äga motsvarande tillämpning å överståthållarämbetet för uppborärenden.

Om eftergift av skatt.

48 §.

1 mom. Avlider någon, som är skyldig utgiva skatt enligt denna förordning, inom sex månader från det arv fallit eller gåva skett, eller avlider innehavare av fast egendom av fideikommissnatur, innan han tillträtt egendomen, eftergives skatten.

2 mom. Avlider fideikommissinnehavare, vilken är skattskyldig enligt klass I i tariffen, inom två år från det han fideikommisset tillträtt eller fideikommissinnehavare, som är skattskyldig enligt klass II eller klass IV i tariffen, inom fem år från tillträdet, eftergives vad av skatten icke förfallit till betalning vid dödstillfället. Därest fideikommissinnehavare, som, utan att hava begärt anstånd med skattens erläggande, på en gång inbetalt hela skattebeloppet, avlider innan nu angivna tider förlupit, eftergives så stor del av skatten, som, ifall anstånd medgivits vid arvfall enligt klass I under tre år och vid arvfall enligt klass II eller klass IV under sex år, icke skulle varit till betalning förfallen vid dödstillfället.

Vad sålunda stadgats äger tillämpning jämväl i fråga om den, som på livstid innehar nyttjanderätt eller rätt till ränta, avkomst eller annan förmån.

Om restitution.

49 §.

1 mom. Är någon berättigad till eftergift av erlagd skatt eller visar sig på grund av förhållanden, som antingen inträffat efter tiden för skatts erläggande eller ock därvid icke varit kända, att skatt utgått

*Kungl. Maj:ts förslag.**Utskottets förslag.*

med högre belopp än som på grund av bestämmelserna i denna förordning bort erläggas, må skatten, i den mån den icke bort utgå, på ansökan kostnadsfritt återbekommas i den ordning, som i fråga om restitution av kronoutskylder är föreskriven. Har enligt 47 § skuldförbindelse å skattebeloppet utfärdats, skall vid eftergift av hela det oguldna skattebeloppet skuldförbindelsen återställas och skola, där skatt utgått med högre belopp än vederbort, de årliga inbetalningarna i motsvarande mån nedsättas.

Ansökan, varom ovan sägs, skall, då den grundar sig därå, att efter boupptecknings inregistrering gäld yppat sig efter den avlidne, göras inom två år efter det inregistreringen skett.

2 mom. Vill någon av annan anledning än i 1 mom. sägs föra talan om återfående av skatt eller del därav, skall ansökan därom inom sex månader från det skatt blivit erlagd ingivas till vederbörande hovrätt. Part, som med hovrätts beslut icke åtnöjes, så ock vederbörande advokatfiskal, där han finner sådant nödigt för bevarande av kronans rätt, äger att mot beslutet fullfölja talan genom besvär, vilka skola till nedre justitierevisionen ingivas före klockan 12 å trettonde dagen från den dag, då beslutet meddelades.

Styrker part, att ansökan om återfående av skatt, varom i detta mom. sägs, icke kunnat ingivas inom föreskriven tid, ankomme efter därom gjord ansökning på Konungen att efter prövning av föreliggande omständigheter förordna om restitution av vad i skatt för mycket erlagts.

Om tillsyn å skattens utgörande.

50 §.

Ämbets- eller tjänsteman, till vilken stämpel underkastad handling ingives, bör tillse, att handlingen är behörigen försedd med stämpel.

51 §.

I det protokoll, vari bouppteckning inregistreras, antecknas dels beloppet av samtliga, på sätt förut stadgats, beräknade andelar av behållningen i boet, dels den arvsskatt, som å varje andel belöper, eller, där frihet från skatt för visst fall är medgiven, uppgift därom, dels beloppet av den stämpel, varmed bouppteckningen enligt sålunda angivna grunder blivit belagd, dels ock, där anstånd enligt 47 § meddelats,

*Kungl. Maj:ts förslag.**Utskottets förslag.*

uppgift därom. Har stämpelbeläggning skett enligt 27 § a), skola i protokollet antecknas de grunder, varefter den särskilda stämpeln beräknats.

52 §.

Å brädden av det i 51 § omförmälda protokoll skall vid testamentsbevakning, som äger rum innan bouppteckning efter testamentsgivaren för inregistrering ingivits, anteckning göras därom, att bouppteckningen ännu icke blivit inregistrerad, samt vid bevakning av testamente, efter det bouppteckning inregistrerats, antecknas dagen för inregistreringen.

Vad i förordningen angående stämpelavgiften finnes stadgat om anteckningar å brädden av underrätts protokoll skall iakttagas jämväl i vad protokollen avse handlingar, som äro underkastade skatt enligt denna förordning.

53 §.

1 mom. Redovisning av stämpel för i denna förordning avsedda handlingar, som ingivits till domstol, samt granskning av sådan redovisning skall äga rum på sätt i förordningen angående stämpelavgiften är stadgat beträffande övriga till domstol ingivna stämpel underkastade handlingar.

2 mom. Hos Kungl. Maj:ts befallningshavande skall föras särskild förteckning över de ingivna deklARATIONERNA, innehållande uppgift om den skattskyldiges namn och hemvist, samt skattens belopp ävensom, därest anstånd med skattens erläggande blivit medgivet, anteckning härom, men må för deklARATIONENS innehåll vidare redogörelse icke lämnas.

För kontroll å deklARATIONENS stämpelbeläggning åligger det Kungl. Maj:ts befallningshavande att för varje år inom den 1 april det nästföljande året insända dels avskrift av denna förteckning dels däri omförmälda deklARATIONER med tillhörande handlingar och de med nr 2 be-tecknade stämpel-delarna till vederbörande hovrätt, varest granskning av den verkställda stämpelbeläggnings äger rum, skolande efter granskningens avslutande deklARATIONERNA till Kungl. Maj:ts befallningshavande återställas.

Ansvarsbestämmelser.

54 §.

1 mom. Den, som uppgivit död mans bo, men därvid uppsåtligt dolt undan tillgång av det värde eller lämnat annan falsk upp-

*Kungl. Maj:ts förslag.**Utskottets förslag.*

gift av sådan beskaffenhet, att arvsskatt uttagits med lägre belopp än eljest vederbort, böte två gånger det felande skattebeloppet, dock vare minsta bot tjugufem kronor; och må den domstol, där bouppteckning skall ingivas, på yrkande vid underrätt av allmän åklagare och vid hovrätt av advokatfiskal, vid vite tillhålla den, som uppgivit boet, att med ed fästa uppgiftens riktighet.

2 mom. Har någon mot bättre vetande i deklaration lämnat oriktig uppgift och har därav föranletts, att skatten utgått med lägre belopp än vederbort, böte på sätt i 1 mom. stadgas.

3 mom. Är icke deklaration åtföljd av de för skattskyldighetens bedömande föreskrivna upplysningar, äge Kungl. Maj:ts befallningshavande att vid vite tillhålla den deklaraionspliktige att fullgöra vad honom i sådant avseende åligger.

4 mom. Underlåter någon att inom föreskriven tid avgiva deklaration, böte högst femhundra kronor, och äger domstol, på yrkande av allmän åklagare, att vid vite tillhålla den försumlige att sin skyldighet i sådant avseende fullgöra.

5 mom. I de fall, som i denna paragraf avses, följe ock skyldighet att ersätta kronans förlust.

55 §.

De i 54 § omförmälda förseelser åtalas av allmän åklagare vid allmän domstol.

56 §.

Från tillämpningen av vad i denna förordning stadgas om skattskyldighet för egendom, som efterlämnats av utlänning, samt för egendom, vilken såsom gåva mottages av utlänning, äger Konungen, utom i avseende å här i riket nedlagd förmögenhet, under förutsättning av ömsesidighet medgiva undantag för medborgare i visst annat land.

Överenskommelse, som i sådant avseende träffas med annat lands regering, skall upphöra att gälla högst sex månader efter därförut skedd uppsägning.

57 §.

I fråga om skyldighet för vederbörande ämbets- eller tjänsteman att makulera stämpel och att i vissa fall giva kvitto å mottagna stämplat eller stämpelmedel samt angående provision, tid och sätt för anställande av åtal mot ämbets- eller tjänsteman för fel eller försummelse i avseende å stämpelbeläggning, befogenhet för advokatfiskal att i hovrätten föra talan mot enskild part samt böters fördelning och förvandling skola föreskrifterna i förordningen angående stämpelavgiften äga motsvarande tillämpning.

Övergångsstadgande.

Vad i 26 §, 33 § c) och 36 § stadgas därom, att vid skatts beräkning hänsyn skall tagas till vissa tidigare gjorda gåvor, äger icke tillämpning, med avseende å det i 26 § omförmälda fall, å gåva, som fullbordats före den 20 april 1911, och, med avseende å de fall, som omförmälas i 33 § c) och 36 §, å gåva, som fullbordats före *den 16 april 1913*, ej heller för gåva, som fullbordats innan denna förordning träder i kraft och för vilken stämpelskatt enligt förut gällande författning utgjorts.

Denna förordning träder i kraft den 1 januari 1915; och skall därvid upphöra att gälla förordningen den 22 juni 1911 angående anstånd i vissa fall med erläggande av stämpelavgift för arvfallen egendom.

Övergångsstadgande.

Vad i 26 §, 33 § c) och 36 § stadgas därom, att vid skatts beräkning hänsyn skall tagas till vissa tidigare gjorda gåvor, äger icke tillämpning, med avseende å det i 26 § omförmälda fall, å gåva, som fullbordats före den 20 april 1911, och, med avseende å de fall, som omförmälas i 33 § c) och 36 §, å gåva, som fullbordats före *den 10 juni 1914*, ej heller för gåva, som fullbordats innan denna förordning träder i kraft och för vilken stämpelskatt enligt förut gällande författning utgjorts.

Kungl. Maj:ts förslag.

Utskottets förslag.

Tabell I

utvisande kapitalvärdet efter en räntefot av 5 %, av en efter förloppet av nedanstående antal år till betalning förfallen fordran å 100 kronor, därå ränta ej skall beräknas för tid före förfallodagen.

Antal år	Kapitalvärde	Antal år	Kapitalvärde	Antal år	Kapitalvärde	Antal år	Kapitalvärde
1	95,24	26	28,12	51	8,31	76	2,45
2	90,70	27	26,78	52	7,91	77	2,34
3	86,38	28	25,51	53	7,53	78	2,22
4	82,27	29	24,29	54	7,17	79	2,12
5	78,35	30	23,14	55	6,83	80	2,02
6	74,62	31	22,04	56	6,51	81	1,92
7	71,07	32	20,99	57	6,20	82	1,83
8	67,68	33	19,99	58	5,90	83	1,74
9	64,46	34	19,04	59	5,62	84	1,66
10	61,39	35	18,13	60	5,35	85	1,58
11	58,47	36	17,27	61	5,10	86	1,51
12	55,68	37	16,44	62	4,86	87	1,43
13	53,03	38	15,66	63	4,62	88	1,37
14	50,51	39	14,91	64	4,40	89	1,30
15	48,10	40	14,20	65	4,19	90	1,24
16	45,81	41	13,53	66	3,99	91	1,18
17	43,63	42	12,88	67	3,80	92	1,12
18	41,55	43	12,27	68	3,62	93	1,07
19	39,57	44	11,69	69	3,45	94	1,02
20	37,69	45	11,13	70	3,29	95	0,97
21	35,89	46	10,60	71	3,13	96	0,92
22	34,18	47	10,09	72	2,98	97	0,88
23	32,56	48	9,61	73	2,84	98	0,84
24	31,01	49	9,16	74	2,70	99	0,80
25	29,53	50	8,72	75	2,58	100	0,76

Tabell II

utvisande kapitalvärdet, efter en räntefot av 5 %, av en under nedanstående antal år utgående, vid slutet av varje år till betalning förfallen ränta (avkomst, förmån) å 1 krona.

Antal år	Kapitalvärde	Antal år	Kapitalvärde	Antal år	Kapitalvärde	Antal år	Kapitalvärde
1	0,95	26	14,38	51	18,34	76	19,51
2	1,86	27	14,64	52	18,42	77	19,53
3	2,72	28	14,90	53	18,49	78	19,56
4	3,55	29	15,14	54	18,57	79	19,58
5	4,33	30	15,37	55	18,63	80	19,60
6	5,08	31	15,59	56	18,70	81	19,62
7	5,79	32	15,80	57	18,76	82	19,63
8	6,46	33	16,00	58	18,82	83	19,65
9	7,11	34	16,19	59	18,88	84	19,67
10	7,72	35	16,37	60	18,93	85	19,68
11	8,31	36	16,55	61	18,98	86	19,70
12	8,86	37	16,71	62	19,03	87	19,71
13	9,39	38	16,87	63	19,08	88	19,73
14	9,90	39	17,02	64	19,12	89	19,74
15	10,38	40	17,16	65	19,16	90	19,75
16	10,84	41	17,29	66	19,20	91	19,76
17	11,27	42	17,42	67	19,24	92	19,78
18	11,69	43	17,55	68	19,28	93	19,79
19	12,09	44	17,66	69	19,31	94	19,80
20	12,46	45	17,77	70	19,34	95	19,81
21	12,82	46	17,88	71	19,37	96	19,82
22	13,16	47	17,98	72	19,40	97	19,82
23	13,49	48	18,08	73	19,43	98	19,83
24	13,80	49	18,17	74	19,46	99	19,84
25	14,09	50	18,26	75	19,48	100	19,85

Utgår beloppet i stället vid början av varje år, erhålles kapitalvärdet genom att öka närmast föregående tal med 1.

Kungl. Maj:ts förslag.

Utskottets förslag.

Tabell III

utvisande kapitalvärdet, efter en räntefot av 5 %, av en livränta eller annan förmån, som vid slutet av varje år under en persons av *mankön* livstid utgår med belopp eller till värde av 1 krona (grundad å statistiska centralbyråns dödlighetstabell för årtiondet 1891—1900).

Ålder	Kapitalvärde	Ålder	Kapitalvärde	Ålder	Kapitalvärde	Ålder	Kapitalvärde
0	14,99	30	15,54	60	9,58	90	1,70
1	16,70	31	15,43	61	9,29	91	1,58
2	17,07	32	15,31	62	8,99	92	1,43
3	17,23	33	15,19	63	8,68	93	1,34
4	17,32	34	15,05	64	8,38	94	1,27
5	17,37	35	14,91	65	8,07	95	1,23
6	17,38	36	14,77	66	7,77	96	1,19
7	17,37	37	14,62	67	7,45	97	1,14
8	17,34	38	14,48	68	7,14	98	1,06
9	17,30	39	14,32	69	6,83	99	1,01
10	17,24	40	14,15	70	6,52	100	1,00
11	17,18	41	13,98	71	6,21	101	0,93
12	17,10	42	13,81	72	5,89	102	0,72
13	17,01	43	13,62	73	5,59	103	0,36
14	16,92	44	13,44	74	5,29		
15	16,82	45	13,24	75	4,98		
16	16,72	46	13,04	76	4,69		
17	16,63	47	12,83	77	4,40		
18	16,55	48	12,62	78	4,13		
19	16,46	49	12,40	79	3,87		
20	16,39	50	12,18	80	3,61		
21	16,32	51	11,95	81	3,36		
22	16,26	52	11,71	82	3,12		
23	16,19	53	11,46	83	2,91		
24	16,11	54	11,30	84	2,71		
25	16,03	55	10,95	85	2,53		
26	15,94	56	10,69	86	2,34		
27	15,85	57	10,42	87	2,15		
28	15,76	58	10,15	88	1,96		
29	15,65	59	9,87	89	1,81		

Utgår livräntan i stället vid slutet av varje halvår, ökas kapitalvärdet med 0,25. Utgår den vid slutet av varje kvartal, ökas det med 0,375. Utgår den vid början av varje år, ökas det med 1.

Tabell IV

utvisande kapitalvärdet, efter en räntefot av 5 %, av en livränta eller annan förmån, som vid slutet av varje år under en persons av kvinnön livstid utgår med belopp eller till värde av 1 krona (grundad å statistiska centralbyråns dödlighetstabell för årtiondet 1891—1900).

Ålder	Kapitalvärde	Ålder	Kapitalvärde	Ålder	Kapitalvärde	Ålder	Kapitalvärde
0	15,41	30	15,84	60	10,09	90	1,96
1	16,82	31	15,74	61	9,79	91	1,82
2	17,17	32	15,64	62	9,49	92	1,69
3	17,32	33	15,53	63	9,17	93	1,58
4	17,40	34	15,41	64	8,85	94	1,47
5	17,46	35	15,29	65	8,53	95	1,38
6	17,48	36	15,17	66	8,21	96	1,29
7	17,47	37	15,04	67	7,89	97	1,21
8	17,45	38	14,90	68	7,59	98	1,17
9	17,42	39	14,76	69	7,24	99	1,15
10	17,37	40	14,62	70	6,92	100	1,14
11	17,31	41	14,47	71	6,61	101	1,09
12	17,24	42	14,31	72	6,28	102	0,94
13	17,17	43	14,15	73	5,98	103	0,68
14	17,11	44	13,97	74	5,66	104	0,33
15	17,02	45	13,79	75	5,36		
16	16,95	46	13,60	76	5,07		
17	16,88	47	13,40	77	4,78		
18	16,80	48	13,19	78	4,50		
19	16,73	49	12,97	79	4,23		
20	16,66	50	12,75	80	3,97		
21	16,59	51	12,52	81	3,73		
22	16,52	52	12,28	82	3,48		
23	16,44	53	12,04	83	3,25		
24	16,37	54	11,79	84	3,03		
25	16,29	55	11,52	85	2,82		
26	16,21	56	11,25	86	2,62		
27	16,13	57	10,97	87	2,43		
28	16,04	58	10,68	88	2,27		
29	15,94	59	10,39	89	2,12		

Utgår livräntan i stället vid slutet av varje halvår, ökas kapitalvärdet med 0,25. Utgår den vid slutet av varje kvartal, ökas det med 0,375. Utgår den vid början av varje år, ökas det med 1.